

ако тя покаже отвръщеніе къмъ Петка, азъ ся натоварвамъ съ него. Азъ ще ида у дома ѝ да го облеча, а утре ще го заведа съ себе си на поле. Азъ ще го развеселя цѣль день и ще ся погрижа да ся не лиши отъ нищо.

— Но той ще ти причини голѣмы главоболия, бѣдна дѣвойке! Ще тя обезпокои, ще ти додѣе! цѣль единъ день, това е дълго!

— Това ще ми направи удоволствіе, напротивъ; Петко ще ми бѣде добръ другаръ, и той ще поуталожии малко жалостьтъ ми първийтъ день който ще имамъ да мина на едно ново мѣсто. Така азъ ще си въображавамъ чи съмъ си еще у дома.

Момчето, като гледаше чи Марійка земаше неговьтъ странж, бѣшесе тѣй силно прилѣпило до роклѣжтъ ѝ и ѝж държеше така яко щото съ силж само можилъ бы человекъ да го оттегли отъ неѝж. Когато разбра чи баща му отстѣнваше, зе Марійкинжтъ ржкж въ своитѣ двѣ почърнялы отъ слънцето ржчицы, и ѝж цѣлуна, като скачаше отъ радость и като ѝж теглеше въ сжщото время къмъ кобылжтъ съ онова тревожно нетърпѣніе, което иматъ дѣцата въ желаніята си.

— Хайде, хайде, казѣ младата дѣвойка като го дигаше на ржцѣтъ си, да ся потрудимъ да уталожимъ това бѣдно сърдценце което скача като птиченце, и ако бы нѣщо да истинешъ